

Отначало Пѣйчо стоялъ на воденицата да помага, но по нѣкое време започналъ да се задѣва съ мливаритѣ. Тогава тѣ вече били приятели съ Дуню, и веднажъ, ето какъ се подиграли съ моя дѣдо, който бѣше много строгъ човѣкъ.

Отишелъ дѣдо на Радковата воденица. Цѣла нощъ млѣлъ и дрѣмалъ на козеновитѣ човали. А на сутринята, когато натоварилъ браш-

ното и тръгналъ да си върви, следъ него се развикали Пѣйчо и Дуню:

— Чакай, дѣдо Босилко, чакай да ти кажемъ едно много важно нѣщо!

Както ви казахъ, дѣдо бѣше строгъ човѣкъ и не спрѣлъ. Ала Пѣйчо викналъ:

— Ако щешъ! Твоя работа! Ти ще загубишъ!

Дѣдо помислилъ, че е забравилъ или загубилъ нѣщо, та свирналъ на воловетѣ и спрѣлъ.

— Дѣдо Босилко, — изюдилъ уста Пѣйчо, като стигналъ, — виждашъ ли тѣзи потури, — и показалъ скжсанитѣ си гащи. — Като тѣхъ имамъ още единъ чифтъ, ама не ги нося.

Дѣдо разбралъ подигравката и замахналъ съ остена. Но де ги да ги стигнешъ!

За тази подигравка — да си кажа право — азъ бѣхъ кривъ. Ето какъ бѣше работата . . . (Следва)

Е. Кювлиевъ

НА УЧИЛИЩЕ

Звънъ удари
хей, другари,
хайде вече да вървимъ
премѣнени,
че зове ни
школскиятъ звънецъ любимъ.

Подранили
съ бодри сили
всички да се съберемъ
и добрички
като птички
да се учимъ да четемъ.

Звънъ удари
хей, другари,
бързо ставайте отъ сънъ.
За сполука
и наука
вика ни звънецътъ вѣнъ.

Георги Хрусановъ